MODIFICAT PENTRU A UCIDE

— The Kill Fix —

de Richard Kadrey

Traducerea: Florin Pâtea

Mă reped la femeie, dar însoțitorul ei mă vede şi bagă mâna după ceva din haină. Reflexe inumane. Dar eu mănânc chestii inumane la prânz. Pulsul femeii îmi şopteşte, îmi spune secrete. Gura bărbatului se mişcă, rostind un limbaj animalic al durerii. Troznetul oaselor lui sună precum desprinderea unei banchize, un sunet singuratic, îndepărtat. Îl las zvârcolindu-se cu Magnum-ul încă încleştat în mână. Apoi femeia şi cu mine suntem una, dansând pe un covor de sticlă sfărâmată în gangul dindărătul clubului, încleştaşi într-un vals lent, dinții mei în gâtul său, sângele ei umplându-mi stomacul. Mă gândesc la giuvaeruri. Miere. Sudoare. Dragoste. Pulsul mi se încetineşte în timp ce chestia din capul meu simte cum se scurge viața femeii. Pe când îşi dă duhul, scoate un sunet grav, lipsit de surprindere, ca şi când m-ar fi aşteptat, sau ar fi aşteptat pe cineva asemenea mie, de câtva timp. Moartea i se pare o eliberare, şi are dreptate. Moartea ei m-a eliberat de sete, iar chestia din capul meu toarce ca o pisică grasă, mulțumită. Îi las trupul într-un conteiner de gunoi plin până la refuz. Apoi, cu viața ei arzându-mi în vine, sar peste un zid scund şi mă cațăr, lipăind din călcâie, gonind pe acoperişuri. Poate că m-ai văzut printre antenele TV şi receptoarele de satelit - Baryshnikov din abator.

Eu le-am văzut adesea în autobuz, trecând în tramvaie sau ricşe la patru dimineața. De cele mai multe ori nu mă vezi. Aş putea fi oricine. Transpir sânge şi mercur şi mă deghizez în culorile ostentative ale hieroglifelor schizoide din metrou. Fiecare graffito este o rugăminte şi un avertisment. Asculți? Eu ascult. Atunci când mă vezi ne recunoaştem din ochi, comunicând în acel straniu limbaj tăcut al primelor ore ale dimineții, tăcerea grea a capacelor aburinde de pe gurile de canal şi a recepțiilor goale ale turnurilor cu birouri. Nici unul dintre noi nu poate suporta cuvintele, este evident. Totuşi, nu pot să nu mă întreb față de cine ai călcat strâmb, ce vei fi făcut ca să-i determini să mă trimită după tine.

Noaptea îți simt pulsul. Îți cunosc bătaia inimii pentru că este şi bătaia inimii mele. Mi-au dat pulsul tău şi mi-au spus să le găsesc, să te vânez urmându-ți ritmul şi izul vieții. Dacă nu te voi ucide, dacă nu ți voi opri inima, voi muri în locul tău. Trupul meu va ceda. Nu pot trăi multă vreme cu acest puls străin.

Nu s-au deranjat să-mi spună numele tău.

În capul meu se află o chestie. Lucioasă precum cromul şi netedă ca jadul lustruit, de forma unui glonț. Zumzăie adânc în creierul meu, ca un cocon nerăbdător să elibereze creatura dinăuntru. Mă schimbă, îmi subțiază sângele, îmi învălmăşeşte gândurile, îmi întăreşte ochii, transformându-i în bulgări de gheață neagră sclipitoare. Când ei mă pun în funcțiune, îți văd oasele şi măduva, adulmec viața din tine. *Variegate Erythropoietic Porphyria.* Mda, vampirul mecanic, eu sunt. Oamenii În Costume îmi dau tratamentul Lugosi când vor, mă trimit să ucid, apoi mă scot din funcțiune cu ajutorul glonțului pe care-l am în cap. Ei numesc asta „hemoflux" cu accente care sună a Harvard şi Bankok şi Texas. Crede-mă în privința asta: când ei mă pun în funcțiune, este o senzație mai grozavă decât drogurile. Mai grozavă decât viteza sau sexul sau muzica. Mă posedă cu asta. Oamenii În Costume au devenit mama mea colectivă. Mă hrănesc la sânul chestiei din capul meu.

Au dat naştere la treisprezece ca noi, cu totul. Şapte femei, şase bărbaţi. Un număr prim; numărul unui sobor de vrăjitoare. Meseriaşi adevăraţi, băieţii ăştia de la guvern. Ne-au adus înapoi în State şi ne-au băgat tuturor în capete gloanţele vampirice, ne-au dat ochi care se stingeau când eram puşi în funcţiune. Au rămas unsprezece din noi acum. În curând nu vor mai fi nici măcar atât de mulţi. Presupun că de aceea sunt aici, zburând în cutia asta de conserve luxoasă, deplasându-mă cu viteza Mach trei deasupra Atlanticului de Sud şi povestindu-ţi toate astea.

Cu ani în urmă, trăiam în apă. Bolţi curate, albe, de gheaţă antarctică la o milă adâncime, dedesubtul cetţurilor acide şi scurgerile radioactive şi a peştilor canceroşi. Fundul lumii, atât de adânc încât pereţii încă mai conţineau apă proaspătă fosilizată sub formă de gheaţă. Eram voluntari, treisprezece deţinuţi printre alte câteva sute, trimişi la muncă din San Quentin. Oamenii plăteau preţuri comparabile cu al opiului pentru acea apă, izolată de reziduurile industriale şi de stratul muribund de ozon de un milion de ani. Dar hidrominerii profesionişti ar fi luat o bucată prea mare din marjele de profit ale cartelului care sponsoriza excavaţiile. Aşa încât ne-au luat pe noi. Un aranjament plăcut pentru toată lumea. Ei îşi căpătau apa ieftină, iar nouă ni se reducea câte o săptămână din sentinţe pentru fiecare zi pe care o lucram.

Ne-au imprimat cu şabloane numerele de înmatriculare din închisoare pe spatele costumelor de lucru izolate. Microfibrele de sticlă miroseau a mucegai şi urină şi transpiraţie veche. Zăvorâţi în costumele acelea masive eram asexuaţi; îndărătul măştilor noastre pentru respiraţie eram fără chip, larve oarbe săpând prin carnea albă glacială, căutând o cale de ieşire. Conduceam un aparat de tăiat şi stivuit, prelevând lespezi enorme din străvechile mări subterane şi dându-le drumul pe benzi transportoare care le duceau la camerele de procesare. Îmi amintesc profilele suspendate ale peştilor şi florilor preistorice, sclipirea roşie a LED-urilor reflectându-se de pe cuplajele ombilicale lustruite ale tuburilor de oxigen, afişajul de deasupra capului, în rusă, pe care nu puteam să-l citesc. Acolo mă simţeam acasă şi liber şi în siguranţă, iar noaptea visam numai tonuri de alb silenţios.

O dată pe săptămână faceam duş. Înăuntru nu erau lumini. Gardienii purtau ochelari pentru vedere nocturnă şi aveau ţepuşe pentru vite şi bastoane de cauciuc. Bărbaţii şi femeile se spălau împreună, târşâindu-şi picioarele în două rânduri lungi pe sub capetele ce-i stropeau. Petice acrilice ieftine marcau textura pereţilor din sala duşurilor, negre şi umflate ca pielea infectată. O zăream întotdeauna la lumina fluorescentă nestatornică a ieşirilor, mişcându-se pe lângă mine în direcţia opusă, în spatele femeii tatuate şi imediat în faţa bărbatului scund, musculos. Noaptea ne culcam în paturi suprapuse, aşezate pe şiruri de schele acoperite cu draperii. Am făcut schimb de locuri cu alţi deţinuţi, încercând să aflu unde dormea ea. Am luat paturile cele mai ele sus şi mai mizerabile de acolo, unde saltelele de paie putreziseră aproape de tot, înainte să-i dau de urmă. Când bărbatul din patul învecinat a refuzat să facă schimb cu mine, l-am zdrobit sub şenilele

stivuitorului meu în timpul următoarei ture de lucru. Maistrul a luat aceasta drept un accident industrial şi a cerut ca un alt muncitor să-i ia locul.

Nu-mi trecuse prin cap, până când nu m-am mutat în patul de lângă cel al femeii, că ea şi bărbatul musculos erau amanți. Stăteam acolo noaptea şi-i ascultam, respirația lor rapidă şi superficială, sunetul şerpesc al pielii ei pe a lui. M-am prezentat şi le-am aflat numele: Calc şi Diega. Ea avea un zâmbet care era numai canini. O femeie din acelea care pot face să-ți dea sângele doar uitându-se la tine. Te devoră şi-ți sug măduva din oase, iar tu îi mulțumeşti în tot acest timp. Cale era robit, se vedea. Mai târziu, când m-am gândit la chestia asta, mi-am dat seama că era candidatul perfect pentru hemoflux. Chiar şi pe timpul când lucram în minele de gheață, ochii lui Cale avuseseră înfățişarea dură, mată, a acelor bijuterii ieftine pentru costume pe care le găseşti în gheretele stradale din Hong Kong. Cale era animalul preferat al Diegăi. *Ridică-te în două labe şi fă sluj, dragă.* Ceea ce nu înseamnă că nu-l iubea. Îi plăcea şi de mine. Noaptea, când Cale era plecat ca să treacă prin explozii la jocurile video, mă mulam pe patul lor. Îi plăcea să-i masez picioarele, să lucrez la muşchii încordați din scobitura tălpii, la glezne, să-mi croiesc drum cu consecvență de-a lungul gambelor, coapselor, până la puful blond din josul pântecelui ei. Mă mângâia pe ceafă şi-mi spunea cât de mult îi plăcea părul meu. Atunci îi sărutam palmele şi-i ghiceam viitorul, născocind poveşti pentru ea. Uneori, Cale se întorcea şi mă privea cum lucram cu ea. Stătea acolo, la capătul îndepărtat al patului, ca un gargui[1] cu ochii tulburi, cu genunchii ridicați la piept, în timp ce eu îmi răsfiram degetele pe picioarele Diegăi sau pe talia ei. Nu vorbea niciodată, doar se holba la noi cu ochii aceia inexpresivi ca nişte ecrane TV. Apoi mă duceam înapoi pe patul meu şi Cale trecea la treabă. Spre deosebire de el, mie nu-mi plăcea să mă uit.

Odată, noaptea, mă țineam de unul dintre pilonii de susținere de lângă patul meu, concentrându-mă asupra sunetelor pe care le scotea ea - acele vocale Tagalog rotunde şi ciudat de muzicale - când mâna ei s-a ivit din patul lor înconjurat de draperii şi s-a încolăcit împrejurul mâinii mele. S-a ținut de mine tot timpul. Venele de la încheietura ei trăda ritmul inimii ei de animal. Fără să vreau, am avut o viziune clară şi subită a Diegăi copil, ținând strâns mâna mămicăi sau a tăticului la Grădina Zoologică Manila. Învăluită în duhoarea fierbinte de acadele care se topeau şi sudoarea animalică, îngrozită să nu fie smulsă şi purtată de mulțimea picioarelor străinilor. Apoi am simțit apăsarea bruscă în timp ce ea a țipat ultimele câteva silabe repezi de dincolo de draperie. M-am întrebat atunci dacă nu eram transformat în noul ei animal preferat.

În cea de-a zecea lună de captivitate înghețată, Oamenii În Costume au venit după noi.

În oraş îmi venea uşor să fiu invizibil, în timpul zilei dormeam. Noaptea vânam, având întotdeauna grijă să mă întorc în apartamentul meu în preajma zorilor. Locul era echipat cu ferestre speciale - straturi duble de

[1] Garguii (din franceza: gargouille) sunt ornamente, adeseori în formă de cap de animal situate la capătul unui burlan pentru scurgerea apei. Sunt reprezentați în general cu aripi,ciocuri şi ghiare puternice.

sticlă polarizată. Uneori priveam cluburile cum se închideau dimineața. Mă speria să mă uit la ele, atât de pustii şi mute la lumina zilei, ca ochii înghețați ai peştilor. Însă după aceea noaptea cobora peste acoperişuri şi ochii se trezeau la viață, clipind spre mine precum fetele de la colț de stradă, cu tocuri înalte şi bluze tubulare, în timp ce le şopteau prețul dragostei turiştilor. Piele de fată având culoarea la modă a cataractelor, urechi sclipind de ciorchini copți din sticlă colorată. Iar eu eram acolo, afară, croindu-mi drum printre ele, lăsând valul aburind al fețelor să mă învăluie şi să se spargă în jurul meu, ascultându-le inimile.

Nu e chiar aşa de uşor să fiu invizibil în blestematul ăsta de avion cu reacție. Funcționarii tineri, cu ochi strălucitori, aflați pe rândul celălalt aruncă mereu priviri furişe către mine, în colțul meu întunecos al zonei de clasa întâi, crezând că sunt un mafiot excentric plecat ca pensionarii într-o scurtă plimbare de plăcere. Am ucis mulți ca ei, le-am sfărâmat fețele proaste, rozalii, în mâini. Când le posed pulsul, îi posed şi pe ei. Ascultă-mă: oasele lor sunt gheața pe care am tăiat-o din pământ. Oamenii În Costume aveau fețe precum acestea, fețe transparente de cărți poştale pe care de-abia le puteai vedea, fețe pe care era imposibil să ți le aminteşti. Ai plătit cartelului bani lichizi pentru noi. Ne-au selectat pe noi treisprezece din câteva sute cu ajutorul unui model pe calculator, descompunându-ne tipurile de personalitate, delictele şi atributele fizice şi intelectuale. Am plecat cu ei fiindcă ni s-a spus s-o facem. Nu ştiam cine erau, iar ei nu ne-au spus nimic despre ei înşişi. Încă nu ştiu cine mi-a plătit chiria. CIA? KGB? Compania telefonică? Uneori, la emisiunile de ştiri de pe World Link, vedeam fețele oamenilor pe care-i omorâsem pentru ei. Un biochimist coreean. Un pictor neoexpresionist. O actriță porno taiwaneză. Ce puteau aceşti oameni să fi avut în comun unul cu altul? Ce ar putea să aibă în comun cu tine?

O mărturisire: Prima dată când m-am simțit cu adevărat viu a fost prima oară când m-au pus în funcțiune. M-am trezit la chirurgie, reconstruit cu o voce în cap care-mi spunea secrete prin glonțul din creierul meu. Vocea mi-a spus să vânez şi mi-a arătat cum.

Era un fante din Times Square, cu un tatuaj din pixeli care se transforma, clipind, dintr-un model Maori într-o gheişă, într-o siglă de corporație şi apoi revenea la modelul inițial. L-am recunoscut dintr-o mulțime de câteva sute, specifică sfârşitului de săptămână. L-am dus la o sală din acelea mari pentru spectacole holografice, el privindu-mă ciudat în tot acest timp, neonul reflectându-i-se în ochi. La început am fost emoționat, înspăimântat că s-ar putea să nu fie omul potrivit. Dar îi auzeam ritmul de staccato al inimii, îi adulmecam parfumul de mosc al oaselor. Mâinile lui se aflau pe picioarele mele, iar el credea că sunt timid. Când m-am aplecat spre fața lui, a închis ochii, lăsându-şi gâtul descoperit. Atunci l-am luat. Şi în acel moment m-am trezit la viață, gândindu-mă: *Marea este sărată, iar eu am extras odinioară din mină apă de mare. Sângele e sărat. Sângele e marea, şi trăieşte înăuntrul meu.* Am supt tot sângele din el şi am simțit un ciocan izbindu-mă între ochi, făcându-mă să ies din mine însumi şi să alunec într-un şuvoi lichid în fierbere. Şi tot ceea ce am văzut era un giuvaer fals atârnând la lobul urechii puştiului, pornografia reflectându-se din cristalul

ieftin precum microundele dansând pe cutiile de conserve de pe fundul oceanului.

Oamenii În Costume nu lăsau nimic la voia întâmplării. Când aveau nevoie de noi, puneau în funcțiune chestiile din capetele noastre, iar noi veneam la ei alergând - uzi şi electrici, împrăştiind scântei. Până sus, la apartamentele lor luxoase de pe terase de imobile, în ascensoare lambrisate cu muzică dulceagă în difuzoare şi grilaje din alamă sclipitoare marcată de insule mate acolo unde mâinile noastre încordate îndepărtaseră stratul de metal.

Ne puneau la lucru mai mult pe Cale şi pe mine, ceea ce nu mă deranja cu nimic. Primeam un salariu, dar asasinatul este în cea mai mare parte ceva bazat pe comenzi individuale. Oamenii În Costume adorau datele. Ne împovărau cu dischete, lungi fâşii verzi de hârtie imprimată şi fotografii digitale ale persoanelor al căror puls ni-l dăduseră. Apoi erau fişe medicale, declarații financiare, amprente vocale, amprente genetice, scanări retinale, acte de identitate federale, de stat şi de la companii, liste de cluburi, liste de amanți şi amante. Oamenii În Costume adorau datele deoarece le plăcea să pretindă că noi toți eram polițişti aflați în căutarea unui ideal superior, şi nu pur şi simplu moarte plătită. Întors acasă, aruncam cea mai mare parte a acestor gunoaie în aparatul de tocat hârtii şi plecam numai cu fotografiile în buzunar. Poza ta pe care mi-au dat-o te arată zâmbind, îmbrăcată cu o rochie de tenis. În spatele tău se află palmieri şi un cer mexican de un albastru pal, dar soarele tropical reflectându-se de pe pielea ta şi de pe rochia albă îți dă o înfățişare rece, ca şi când ai fi îmbrăcată într-un morman de zăpadă impenetrabil.

Nu mă înțelege greşit - dorința sexuală nu e clenciul aici. În corpul uman adult mediu se află trei litri de sânge. Tu eşti la un nivel confortabil, dar mie aproape mi s-a golit rezervorul. Ai prins ideea?

Cale era în Cairo, lichidând un întreprinzător german venit pentru o fuziune. Diega şi cu mine ne plimbam prin magazine în Greenwich Village. Aveau un farmec învechit de-ți venea să mori de dragul lor. Ea a cumpărat un briceag-fluture negru, mat, şi îşi studia reflexia în vitrine, ținând lama sus, la nivelul ochilor, făcând mutre de tipi duri din filme, închizând şi deschizând briceagul cu o relaxare exersată. Am cumpărat bere la un magazin cu delicatese de la colțul străzii, iar ea mi-a povestit cum într-o noapte îi tăiase maică-sii beregata cu un cuțit ca acela.

Mi-a zis că fusese născută într-una din fermele acelea de copii din Mindanao de către o femeie însămânțată artificial cu spermă locală. Nou-născuta Diega, destinată pieței de familii prefabricate din SUA. Îi rotunjiseră ochii şi-i extrăseseră melanina cu nanoprocesoare injectate direct în placentă. Micile dispozitive moleculare îi afectaseră ochii, lăsându-i pupila stângă permanent dilatată. Părinții ei din SUA o înapoiaseră. Copilul nu se prea potrivise cu idealul lor de familie: puteau s-o dea la schimb pentru altceva? „Am mai fost expediată de trei ori”, zise ea. „Dar mămicile şi tăticii

totdeauna mă trimiteau înapoi."

Când a ajuns mai mare, ferma a vândut-o unui club de lângă baza navală SUA din Golful Subic, unde se aflau o mulțime de tătici care o doreau. Mi-a spus: „Am învățat să dansez şi să răsucesc țigări cu marijuana şi să-i fac bine cu mâinile pentru ca mai târziu să-şi dea drumul repede." Într-o noapte îi trăsese țeapă unuia dintre clienți şi folosise tot creditul de pe cipul lui ca să rezerve un bilet de avion către State. Înainte de a pleca, totuşi, Diega a trecut pe la *lebensborn* pentru a-i tăia mamei care o născuse o a doua gură. Polițiştii o aşteptau când a coborât la Honolulu. Ridică din umeri când îmi spuse asta. „Eram doar o puştoaică", zise ea. Şi n-am putut să-mi dau seama dacă îi părea rău pentru că o omorâse pe mămică sau pentru că o prinseseră cu chestia asta.

I-am cumpărat un box de la un sado-masochist de pe Houston Street. Era prea mare pentru mâna ei, dar a reuşit să-şi bage trei degete în găurile potrivite, lăsându-şi degetul mic să atârne în deschizătura dintre inele şi suportul curbat care-i apăra palma. Apoi a aşezat ghinturile de-a lungul fălcii mele. „Chiar ți-ai omorât mama?" am întrebat. Ea zâmbi. „Nu, pe tata. Ne molesta, pe sora mea şi pe mine, aşa că l-am găurit cu puşca lui de vânătoare."

„Pe bune."

„De fapt, mami şi tati țineau o tarabă de tacos în Dallas. Am fost băgată la zdup pentru că am vândut PCP amestecat cu arsenic fiului unui polițist."

În displayul dintr-o vitrină o vedeam cum apăsa metalul pe falca mea dintr-o duzină de unghiuri diferite şi uşor defazat. M-am întrebat ce fel de poveste spusese ca să-l agațe pe Cale. „Numai cu mine faci chestia asta", am întrebat, „sau îți place să zăpăceşti de cap pe toată lumea?"

A zâmbii şi a îndepărtat boxul. M-a sărutat acolo unde-l ținuse. „Numai cu tine, dragă", replică. „N-ar fi ceva special dacă aş face-o cu toată lumea." Mi-a furat ultima țigară din haină şi a fumat-o în timp ce mergeam pe jos spre casă.

Gândindu-mă la asta acum, mi se pare genul de joc sălbatic, animalic, pe care puțini îl joacă unii cu alții fără ca măcar să se gândească vreodată. Când aveam şapte ani locuiam în Queens şi mergeam toată noaptea cu bicicletele prin parcări neluminate, încercând să ne răsturnăm unii pe alții în întuneric, strecurându-ne ca nişte fantome de lilieci printre barierele de beton de la capătul spațiilor de parcare. Ne spuneam unul altuia că parcările erau cimitire vechi, acoperite de pavaj, şi că liniile galbene care delimitau spațiile erau aşezate acolo pentru ca oamenii să poată găsi mormintele.

Diega; Doamne, cât aş vrea s-o văd acum. Vreau s-o trimit înapoi acolo în acel spațiu alb unde am găsit-o. Să-mi sparg țeasta şi să las să se scurgă tot din ea, acea albeață pe care o visam pe vremea când lucram în mină. Diega era aceea pe care o visam. Nu albul în sine, ci pe ea mişcându-

se acolo, dedesubtul acelor straturi albe, trăgând sforile şi făcând albul să curgă. Albul încheieturilor degetelor, în toate acele dăți când visam că o lovesc, alb de peşti fosili, alb de gheață, alb de cocaină sintetică, albul dinților şi al măştilor chirurgicale, alb de luni noi şi de fosfene, alb fluorescent bâlbâit, alb de scântei - fiecare nová minusculă mai fierbinte decât iadul, dar prea mică pentru a avea vreo importanță, alb de puroi, alb de larvă, albul capitulării, albul ochilor apărând printre pleoape întredeschise când ea îşi muşca buza, tremura şi sufla acele vocale scurte, percutante.

Noi trei eram precum puştanii aceia din parcări: sclipirea rapidă a oțelului în întuneric, râsete şi goana oarbă peste peisajul cu garduri de plasă metalică ruptă. Diega s-a folosit de Cale şi de mine, iar noi i-am permis. Şi noi ne-am folosit de ea, formând un fel de buclă perfectă. Singurul lucru perfect pe care l-am făcut vreodată. Uneori m-am întrebat dacă Oamenii În Costume ştiau ceva despre noi. Păreau complet orbi la ceea ce făceam unul cu altul între misiuni, fiecare dintre noi punând în scenă accele ucideri ritualizate ale dorințelor celorlalți. Alte dăți, totuşi, credeam că înțelesesem totul greşit. Că Oamenii În Costume ştiau exact ce făceam. Că planificaseră această întorsătură a lucrurilor, reducând modelul dependenței noastre reciproce la o expresie binară a nevoii absolute, introducând lotul într-un mainframe de-al administrației de stat şi urmărindu-ne cum funcționăm - planificând acțiunile noastre sub forma de diagrame de date şi grafice de flux, un arc perfect al obsesiei.

E posibil să se fi întâmplat aşa? Este posibil ca modelul pe calculator care ne-a adus aici, în acest loc, în acest timp, să incorporeze algoritmi atât de complecşi şi de subtili, încât să poată prevedea înseşi formele sufletelor noastre? Presupun că este posibil, dar după ce Oamenii În Costume au murit cu toții a fost prea târziu ca să-i întreb ce a fost în neregulă.

Eram la capătul unei misiuni de două săptămâni la Sidney, cu o migrenă de-mi pleznea capul şi chior de somn, purtat prin linia de schimbare a datei şi o jumătate de duzină de fusuri orare de o jucărie de-aia suborbitală de tinichea birmaneză. Ştii genul - Zece G. Fără Aşteptare. Totul se mişca precum în vis la ora când am ajuns pe aeroportul Kennedy, aşa încât mi-a trebuit ceva vreme ca să mă lupt cu paraziții fonici când Oamenii În Costume mi-au spus că ea fugise. Am călătorit în maşina companiei. M-am uitat afară prin geamul fumuriu şi am schimbat posturile la radio, încercând să găsesc ceva care-mi plăcea. În cele din urmă m-am oprit la o emisiune de ştiri arabă de pe unul din posturile World Link, şi am dat radioul destul de tare ca să acopăr sporovăiala enervantă a Oamenilor. În cele din urmă au tăcut şi m-au lăsat la apartamentul meu. Înăuntru mi-am aruncat geanta într-un colț şi am stat în întuneric pentru multă vreme, masând o durere care mă rodea la baza craniului. În preajma zorilor, m-am trezit cu păianjeni mergându-mi în vârful picioarelor pe suprafața creierului, şi un ritm nou, straniu şi animalic, îmi mişca inima. Am inspirat aer şi-am început să plâng fiindcă deodată am ştiut ce încercascră să-mi spună Oamenii În Costume şi cu al cui anume puls mă împovăraseră.

În ultimul timp îmi place să cred că Diega încercase, să-mi spună ceea ce simțise despre adevăratul meu rol în mica noastră troică, făcând rotițele să se învârtă într-o anticameră neluminata a inconştientului meu cu poveştile despre *lebensborn* şi marinarul căruia îi trăsese țeapă. Poate că încercase, în felul ei, să-mi uşureze situația, anunțându-mă că nu era nimic personal, ci că, pur şi simplu, aşa merg lucrurile. Ea trebuia să fugă, iar eu trebuia s-o urmăresc. Atunci mi-am dat seama că o făcuse din nou: pusese din nou în scenă noaptea aceea veche, de groază, din Subic City. Şi-o pusese cu acela după care o trimiseseră Oamenii În Costume, jucându-se cu el de parcă ar fi fost unul dintre clienții aceia vagi şi fără chip, lăsându-l cu gâtul rupt şi lefter într-un apartament mobilat de cinci sute de dolari pe noapte.

Diega Braga. Ultima dată când am văzut-o, zăcea alături de sărmanul Cale într-un conteiner de gunoi. Pistolul încă se mai afla în mâna lui, iar urmele dinților mei erau pe amândoi. Oamenii În Costume mi-au spus ceea ce ştiau înainte să-i omor şi pe ei. Diega şi Cale nu avuseseră niciodată vreo şansă. Tipul pe care l-a lichidat ea era un curier al unor tipi grei din sistemul bancar elvețian; muta fonduri pentru bărbați care aveau o relație profundă şi spirituală cu banii altor oameni. Când Diega l-a omorât pe tip, când modelul său distinctiv de unde cerebrale a încetat să mai existe, aceasta a activat un implant simplu din cortex, înghețându-i imediat toate posesiunile. Cipul de credit pe care Diega l-a luat de la el era numai o bucată de plastic mort. N-ar fi putut plăti nici pentru lustruirea pantofilor cu chestia aia, cu atât mai puțin pentru un bilet de avion. I-am găsit pe amândoi ieşind dintr-un club de pe strada Bleecker, unde încercaseră să le vândă creditul elvețianului unor spărgători de cipuri de prin partea locului. Am dansat împreună atunci, noi trei. În gang, pe un covor de sticle de vin sparte şi foi volante care fluturau, ne-am făcut de cap şi am împroşcat pereții cu roşu.

La o înălțime de douăzeci de mile şi la jumătatea drumului către antipozi încă îi mai simt atracția. Stewardesele ne dau perne, cafele şi opțiuni pentru trei concentrații de stimulente neurale recreative. Vom ateriza la stațiunea Byrd peste mai puțin de o oră. „O aventură în adâncurile lumii", spunea reclama video de la biroul de turism. „Admirați privelişti înveşmântate în alb, mai vechi decât însuşi omul." Va fi uşor să mă îndepărtez de turiştii ăştia fraieri după ce vom ateriza şi să fac rost de un vehicul pentru zăpadă. Încă îmi mai amintesc unde depozitează hidrominerii transportoarele acelea mari, departe în tundră. Cu un vehicul din acela voi putea să ajung destul de departe în munți, aşa încât să nu mă mai găsească niciodată, iar eu să nu fiu ispitit să vin după tine. Asta e diferența dintre Diega şi mine. Eu am vrut să fug. Nu ştiu dacă moartea a fost ceea ce căuta ea cu adevărat, dar ştiu că la sfârşit nu-i păsa de nimic.

Oamenii În Costume nu trebuiau să-mi dea pulsul ei, dar au făcut-o. Diega şi Cale nu trebuiau să rămână într-un oraş pe care-l cunoşteam aşa de bine, dar au rămas. Cât de caracteristic pentru ea să fi rămas în preajmă, jucându-se pe gheața cea mai subțire pe care a putut s-o găsească. Sau poate că nu s-a gândit deloc la asta. Poate că era şi ea un nimeni ratat, la fel

ca mine.

Nu prea mai cred nimic.. Nu ştiu decât atât - motivul pentru care sunt aici, motivul pentru care i-am omorât pe Oamenii În Costume nu este pentru că m-au pus în funcţiune şi m-au trimis ca să-mi lichidez prietenii. Puteam să-i fi cruţat pe Diega şi Cale în acelaşi fel în care am de gând să te cruţ pe tine. (Îndreaptă-te şi zâmbeşte — îţi înapoiez pulsul inimii. Nu-l mai vreau. Nu pot suporta povara lui). Nu, când sunt cinstit cu mine însumi, ştiu că motivul pentru care i-am omorât pe toţi nu a fost pentru că Diega l-a ales pe Cale, ci fiindcă nu m-a ales pe mine. O diferenţă subtilă, dar una importantă.

Dar aici am ajuns într-un domeniu vechi. Poate că această mărturisire este numai încercarea mea de vagabond să închid odată pentru totdeauna detectoarele de vrăjeală, şi sper că fantomele vinovate le vor urma. De-acum, am să bag în buzunar feţele lor, laolaltă cu toate celelalte feţe pe care le-am distrus, şi-am să fug mai departe. Oamenii În Costume şi ei şefii, ştii. Iar nu le-a plăcut ce-am făcut cu băieţii lor, nu, nici un pic. Am lăsat echivalentul unei averi din acea apă scoasă din adâncurile lumii să facă vălurele pe marginile apartamentului lor de pe terasă, zeci de litri de apă. Am privit-o cum devenea roz împrejurul cadavrelor lor, cum se infiltra în manşetele cu monograme ale cămăşilor lor, cum făcea să plutească şuviţe de păr şi foi zdrenţuite de imprimate. M-am spălat în apa lor de un milion de dolari şi am părăsit măcelăria aceea tăcută ca o biserică, închizând uşa în urma mea.

Stau tolănit pe piele moale la clasa întâi. La câteva locuri în faţa mea, inşi ameţiţi gen administratori de mijloc se dau la stewardeze, iar eu mă gândesc că mi-ar plăcea să le sfâşii gâtlejurile slăbănoage, rozalii. Chestia din capul meu mormăie la mine, spunându-mi că mi-e foame şi cât de uşor mi-ar fi să te deschid şi să-ţi beau tot sângele. Tot ce am de făcut este să execut stânga împrejur, o şmecherie drăguţă la douăzeci de mile înălţime. Cu cât merg mai departe de tine, cu atât mai disperată devine chestia din capul meu, până când îmi zumzăie în creier ca o viespe prinsă într-o floare-ulcior. Lumina asta e o tortură. Pielea mea e lapte covăsit. Când ridic mâna, aproape că pot vedea oasele de dedesubt. Nu vei şti niciodată cât de greu îmi este să te părăsesc. Dacă n-ar fi drogurile pe care stewardezele zâmbitoare ni le tot distribuie, n-aş reuşi niciodată.

Stimulentele recreative acţionează asupra sistemului limbic, excitând receptorii de glutamat din hipocampus şi amigdale. Amintirile explodează şi ard ca fumul. Imaginează-ţi că schimbi canalele rapid pe World Link, fiecare imagine suprapunându-se peste cea dinainte. Puştani pe biciclete. Peşti fosilizaţi. Cuţite-fluture licărind. Îmi amintesc că mi s-a făcut rău exact înainte să zbor către Sidney. Pe atunci, am crezut că era gripa, dar acum ştiu că era slăbiciunea separării. Diega tăia cordonul şi mă lăsa în voia sorţii. Eram în baie, stropindu-mă cu apă pe faţă, când a intrat, închizând uşa îndărătul ei. Mi-a mângâiat şoldul şi mi-a desfăcut fermoarul acolo lângă chiuvetă, încolăcindu-şi picioarele împrejurul meu. Am făcut-o acolo pe podea. Câteva ore mai târziu, pe când treceam prin vamă în Australia, încă îi mai simţeam mirosul pielii pe mâini. Gresia albă fusese rece şi

strălucitoare îndărătul evantaiului țepos al părului ei, precum zidurile din mina de gheață cu ani în urmă, iar când albul a apărut pentru o clipă îndărătul pleoapelor sale întredeschise, am avut viziunea electrifiantă că interiorul țestei sale era un glob din cristal limpede. Încă mai visez acea imagine, gândindu-mă că, dacă aş fi putut să-mi regăsesc drum înăuntrul țestei ei, poate aş fi întrerupt ceea ce o îmboldea şi aş fi împiedicat-o să fugă.

Prin fereastra din stânga, văd câmpurile de gheață de pe Platoul Polului Sud. Încă o mai simt mişcându-se dedesubt, târându-ne împreună acolo sub gheață, pe paturile acelea uzate din lemn. Îmi mişc mâinile pe spatele ei, săpând în viscolele şi sloiurile de gheață ale cărnii ei, o țin acolo în acel moment, ascultându-i orgasmul plin de bâiguieli cu altcineva. Chiar înainte să mă părăsească mă întinde pe podea, desfăcându-şi halatul şi alunecând peste mine ca umbra unei ciori, trăgându-mă spre ea. Gresie rece de-a lungul spatelui meu în timp ce ea îmi trage cămaşa peste cap. Sunt beat şi orbit de zăpadă. Îi zăresc fața în dungi de culoare care ard precum interiorul țestei mele. Chestia din capul meu mă prăjeşte, şi mi-e frică. Când voi atinge pământul, paşii mei vor lăsa găuri clocotinde în gheață. Cineva mă va urmări şi va trebui să dansez cu ei aşa cum am dansat cu sărmana Diega. Dar înainte s-o fac, înainte să ne scufundăm împreună pentru totdeauna în acel alb nesfârşit, am să le-o spun odată ca să înțeleagă: sunt acasă.

[First published in Isaac Asimov's Science Fiction Magazine [v13 # 5, May 1989]]